

at det var forældrene, der ganske kynisk ser væk fra det, som skader deres børn, nemlig den sjælelige tomhed, for at tiltvinge sig fordelene ved at få opholdstilladelse i Danmark.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er meget interessant, at hr. Søren Krarup pålægger forældrene fuldt ansvar, men helt åbenlyst ikke mener, at de er i stand til at løfte det, når de tillægges sådan en kynisme over for børnenes tarv, over for hvad der vil være det bedste for børnene. Der er simpelt hen ingen sammenhæng mellem det ansvar, man mener at forældrene har, og den nedladende og arrogante holdning, man har til forældrenes evne til at varetage børnenes tarv.

Det, hr. Søren Krarup siger, er, at forældrene tager børnene som gidsler, når forældrene træffer det umådeligt hårde valg at lade være med at gøre, som myndighederne siger, og blive i Danmark. Jeg synes ikke, det kræver ret meget indlevelsesevne at sætte sig i deres sted og se, at det må være en så svær beslutning for dem at træffe, at deres vurdering af, at det er værre at tage hjem, bliver nødt til at stå til troende, for ellers har hr. Søren Krarups flotte ord om ansvar jo intet på sig, hvis man så ikke mener, at forældrenes vurdering af, hvad der vil være det bedste, også kan stå til troende. Så bliver det fuldstændig tomt, at den enkelte har et ansvar, hvis deres egen vurdering af situationen af hr. Søren Krarup vurderes at være fuldstændig grundløs.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det korte af det lange er jo altså, at børnene er hensat i det, jeg kalder en sjælelig tomhed, som gør dem fortvivlede, og som er en form for børnemishandling. Og jeg ved ikke af, at der ligger nogen nedladdenhed i, at jeg vil fastholde de forældre som ansvarlige. Det er ikke nedladdenhed at fastholde et menneske på dets ansvar. Det er respekt. Og det er den respekt, jeg viser forældrene ved at sige: I er ansvarlige. I skal rette jer efter Flygtningeævnets afgørelse, og I skal tage vare på jeres børn, så de ikke bliver hensat i den tomhed, der er børnemishandling.

Nu ryster fru Margrethe Vestager på hovedet, men jeg synes, at hendes opfattelse af ansvar er lige lovlig influeret af den almindelige humanistiske diagnosticering, hvorved man bliver et offer og ikke ansvarlig. Og jeg synes måske, at

menneskesynet der skulle begynde at blive lidt mere sammenhængende.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Vi siger tak til ordføreren og går over til næste ordfører, som er fru Henriette Kjær.

Kl. 17.55

Henriette Kjær (KF):

Det er en meget alvorlig og ulykkelig problemstilling, vi har diskuteret og fortsat diskuterer i dag. At være barn på et asylcenter er jo ikke ligefrem nogen prisværdig tilværelse. Det at opleve, at ens forældre er usikre på fremtiden, at registrere, at ens forældre ikke arbejder eller laver særlig meget i øvrigt, og det at opleve, at det kan være svært at få kontakt og engagement fra sine forældre, er naturligvis ikke særlig sjovt. Men sådan er hverdagen for mange af de børn, der ufrivilligt lever med deres forældre på asylcentre.

Mange af de børn, der har boet lang tid på et af landets asylcentre, er nogle af de børn, der skal tilbage til deres oprindelige hjemland. De har fået afslag på asyl, og de har fået afslag på ophold.

Der kan være forskellige årsager til, at familierne ikke rejser retur. Men faktum er, at det gør de åbenbart ikke, og det kan man så mene meget om, men en ting er sikkert, og det er, at det ikke er børnene, der har bedt om at blive bragt i den situation, de er i. Derfor er det vigtigt, at de børn, der bor på landets asylcentre, har det godt og lever under ordentlige forhold.

Vi ved, at børns personlighed skabes allerede de første år. Det er der, man udvikler sig aller mest. Bliver børnene ikke som små stimuleret og oplever tryghed, så kan det følge dem resten af deres liv. Og børnene på asylcentre har virkelig brug for en god ballast. De børn, hvis forhold vi har diskuteret meget her på det sidste, skal højst sandsynligt bo resten af deres liv i Irak eller Kosovo, og der bliver mange udfordringer for de børn i fremtiden. Derfor skylder vi dem også at være godt rustet til det liv, de skal leve.

Hele debatten og årsagen til, at vi står her i dag, er den tur, som Integrationsudvalget var på den 31. marts. Jeg blev berørt af det, jeg oplevede og fik fortalt. Jeg syntes, det var nogle meget deprimerende forhold, der var for især børnene. Og når man erfarer, at der er nogle forhold, man har svært ved at forlige sig med, så må man jo prøve at få dem lavet om.